

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΚΡΗΑ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΟΥ

‘Η Απόκριες του 1847. — ‘Η στάσις της Κεφαλληνίας και ό ‘Οθων. — Τό οικόπεδο του Φίνλαιύ. — ‘Σπου ένδομηται ένας Γασκώνας παλαιστής. — ‘Η ‘Εθνική φιλοτιμία κρινεται σε μιά μάντρα του Θησειου. — ‘Ο Γασκώνας και ό Σμυρναίος ‘Αράπογλου. — ‘Όπου κατεβαίνει στη παλαιστρα ό Σάμιος. — ‘Ο ένθουσιασμός του λαού, κλπ.

‘Η Αλόκρηες του 1847 είνε χαρακτηριστικές και δείχνουν καθαρά την ψυχολογία της ανόμαλης εκείνης εποχής.

‘Η πολιτική της Αγγλίας εστρέφεται τότε εχθρική έναντιόν της μικρής ‘Ελλάδος, εξ αιτίας φανταστικών ή αναξίων λόγου άφορμών. Π. χ. έγενε ια στάσις στην Κεφαλληνία έναντιόν της ‘Αγγλικής κατοχής. ‘Αμέσως ό λόρδος άριστής Ουάρθ έπροσπάθησε να ένδοχοποιήση τόν ‘Οθωνα, ότι τάχα ύπεστήριζε χριστά μιά μυστική έναισιεία, τίν «Μεγάλη ‘Αδελφότητα», πού ειχε τήν έδρα της στην ‘Ελλάδα και κατά τόν τρόπο της «Φιλικής ‘Εταιρείας», εργαζότανε για τήν άλευθέρωσι της ‘Επτανήσου. ‘Ο έν ‘Αθήναις ‘Αγγλος πρεσβευτής Ουάις έστειλε διακινώσεις επί διακινώσεων στό ‘Υπουργείο των ‘Εσωτερικών και φρονίαζε γιατί δέν τού έδιναν καμιά άπάντη. ‘Ισχυρός ‘Αγγλικός στόλος, υπό τόν Ναύαρχον Πάροχε περιέπλεε τά νεχρί ‘Ελλησπόντου παλάτια του Αιγαίου για να έκφοβίση τήν ‘Ελλάδα. Σύγχρονος Ιστορικός γράφει: «Οί έκάστοτε ‘Αγγλοι πρεσβευτά προεβάλουν ατάσεις, άνεμυγνόντο εις τά έσωτερικά μας, έφρόντο αιδάδως πός τόν Βασιλέα, κατεσόπουον πάναν ένέργειαν της ‘Ελληνικής Κυβερνήσεως και παρείον άσυλον έτι πός κοινούς κλέπτας και λαστάς. Είνε νωστών ότι αυτοί διεπρωρίωσαν τόν έπανάστατην Γοίβαν εις Λευκάδα, ότι αυτοί τόν κλέπτην τού ταμείου Πατρών Μρεντίνην έπιβιβάσαντες επί άγγλικών πλοίων εφυγάδευσαν εις Μελίτην».

Κατά τήν χάριεν του μεγάλου Βασιλικού Κήπου, τό σχέδιο έπηρεε μέσα στον Κήπο και ένα οικόπεδο από 2.600 πήχεις του Σκότου Γ. Φίνλαιύ, μισέλληνος μέ άλλα μορφωμένου Ιστοριογράφου και άνταποκριτού των «Καιρών» του Λονδίνου. ‘Ο Φίνλαιύ έζητήσε 45.000 δραχμάς, άλλ ή ‘Ελληνική Κυβερνήσις έβουισε ότι ή αξίωσις του ήταν ύπερβολική, άφού τό οικόπεδόν του ήταν έξω από τό σχέδιο της πόλεως, όπου τότε όλα έθροφούντο χωράφια. Τέλος έδέχετο να του πληρώση άποζητίωσις άνάλογη ή εκείνην πού έδωσε στον πρόενο της Ρωσσίας ‘Ιω. Παπασηργόπουλο και στον ‘Αμερικανό πίατορα Χίλλ, οι όποιοι ειχαν οικόπεδα συμπερισφθέντα στον ‘Ανακτορινό Κήπον. ‘Ο Φίνλαιύ όμως δέν έδέχετο, κατέφυγε στον πρεσβευτή του, ό όποιος έστειλε νέα διακινώσις.

‘Ολα αυτά τά γεγονότα, ή προσβολές πού έρχόνταν ή μιά πάνω στην άλλη, κεντούσαν τήν ένθική φιλοτιμία κι έρέδιζαν τόν ‘Ελληνικό λαό, μέσα στον όπολον ζούσαν άκόμη τόσο άνδρες του ‘Αγώνος. Μίσος όματικό άνεπτύσσετο γενικώς έναντιόν των ξένων. ‘Αγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, ήταν για τήν ψυχή του λαού άνθρωποι μισητού, τους όποιους εχθράριστος θα έξολόθρενε άν ειχε τή δύναμιν. Και μόνο οι Ρώσοι ως υιάδοσοι — έβρισκαν κάποια χάρι. ‘Η περίοδος αυτή είνε ια μέ από κείνες πού ό Βασιλεύς ‘Οθων έθεωρήθη μαρτυς από τό λαό του και λατρεύτηκε. Τότε συνέβη και τό επεισόδιο πού θα διηγηθούμε :

‘Ενας γάλλος — Γασκώνας μάλιστα — παλαιστής, γυρίζοντας τήν Εύρωπη έφθασε και στάς ‘Αθήνας να δώση μερικές παραστάσεις. ‘Εκόλλησε μεγάλα και πολύχρωμα προγράμματα στους δρόμους, άποκαλούσε τόν έαυτό του «‘Ηρακλέα και Βασιλέα των παλαιστών» και ώριζε βραβείο 600 δραχμών σε κείνον πού θα μπορούσε να τόν νικήση στην ‘Ελληνορωμαϊκή πάλη.

‘Η άστυνομία του έδωσε τήν άδεια να έκτελέση τό αγώνισμά του μέσα σε μιά μεγάλη μάντρα, κοντά στο Θησειο, όπου τήν Κυριακή — τήν τελευταία της ‘Αποκριάς — έμαζεύτηκε άπειρος κόσμος, με εισιτήριο μιάς δραχμής. ‘Ακόμη και στη ράχη της μάντρας ειχαν σκαρφάλωσι πολλοί. Μέσα ύπήρχαν μερικοί δημοτικοί κλητήρες για τήν τάξη και έξω μιά ίλη ίπικου, για κάθε ένδεχόμενο.

‘Ο Γασκώνας παλαιστής κατέβηκε στην πρόχειρη κονίστρα σχεδόν γυμνός, με άρειμανίως στριμμένα μουστάκια και πολλή πόσα.

‘Εκάλεσε, τόν πρώτο πού έδέχετο να μητριή μαζί του. Αυτός ήταν ένας όγκώδης Μάλτζος, χαμάλης, από κείνους πού ήταν γεμάτο τήν εποχή

έκείνη τό λιμάνι του Πειραιώς. ‘Ο Γασκώνας σαν άστραπή τόν έροιξε κάτω, καθώς και τό δεύτερο αντίπαλό του, Μάλτζο επίσης και χαμάλη. Τρίτος έπροχώρησε τότε στην κονίστρα ένας στρατιώτης του ίπικου, ‘Αράπογλου όνομαζόμενος και καταγόμενος από τήν Σμύρνη. ‘Αλλ ή ξένος παλαιστας τόν περιέμενε άτάραχος, τόν άρπαξε από τή μέση και τόν έσφενδόνισε μακριά, νικημένο.

— Είνε άλλοι : ώρήσε τό πλήθος ό Γασκώνας, με κομπασμό. — ‘Εγώ ! φώνησε ια νεανική φωνή και προχώρησε στη μέση ένας νέος, μόλις 20 έτών. Σάμιος τήν ποτρίδα και βραχέις τό έπάγγελμα. ‘Ο «Γάλλος ‘Ηρακλής» έροιξε ια μιατιά στο μικρόσωμο νέο και χαινοέλασε περισηρητικά. Τήν ίδια ιδέα εσχματίασαν και οι θεαταί, μετ’αυ τών όπαλον ήταν και άρχετοί Γάλλοι, ‘Αγγλοι και ό Γάλλος πρεσβευτής Πεσκατέρι. ‘Ο νέος όμως άρπαξε τόν Γασκώνον από τόν καρπό του δεξιού χεριού και τόν έσυρε δυνατά. Τότε ό «‘Ηρακλής των παλαιστών» έκατάλαβε ότι βήκε τέλος τό μίστηρό του. ‘Αρπαξε τό Σάμιο από τά μπράτσια, έπροσπάθησε να τόν ριξη χάμου, άλλ δέν τό κατώρθησε.

Τό ένδιαφέρον ειχε έξαφθεί. Μετά πολλά, ό Γάλλος κατώρθησε να σηκώση ψηλά τό νέο για να τόν έσφενδονίση μακριά, άλλ ή νέος του έφυγε, σάθηκε θρηις, έροιξε ια μια φοβηή μιατιά στο Γάλλο και ια ένα μούγγουσια ριχτηκε έπάνω του, τόν τάλιξε στα μπράτσια του και τόν τίναξε χάμου. ‘Αμέσως ό Σάμιος παλαιστής έκυβάλλησε τό Γάλλο στο σβέρο και τόν παρέλυσε.

Τό πλήθος, πού κρατώντας τήν άναπνοή του παρηκολούθησε τις γρήγορες φάσεις του αγώνος, ξεσπασε σε ένθουσιασμούς ζητωκραυγές, πλελλό από τή χαρά του, άλλάζοντας, πετώντας, τά καφέλα ψηλά και γιογαίζοντας τόν Γάλλο... ‘Ηρακλή ! ‘Ο ένθουσιασμός του λαού ήταν άκοράτητος. ‘Αρπαξε τό Σάμιο νικητή στα χείρα, τόν άνέβασε έπάνω σ’ ένα ώρατο ύλογο και έτσι με διαδήλωσι, δια της όδοι ‘Ερμοι, τόν έφερε στο Παλάτι, να τόν ιδή ό Βασιλέας.

‘Ηταν ή ώρα 6 μ. μ. όταν ή περιεργη αυτή πομπή, διαρκώς όγκουμένη από κόσμο, έφτασε στην πλατεία των ‘Ανακτόρων. ‘Η φρουρά των ενδώνων, μη γνωρίζοντας τί συμβαίνει και ύποψασθελα στάσι, παρετάχθη πρό των Ποσειλυαίων και έπρότεινε τάςλόγχας. Εύτυχώς δέν ανίβη τίποτε διηήρ’στο και ό λαός άφού έξηρωκαύγασε ύπερ του Βασιλέως — πού παρακολουθούσε τό θέαμα πίσω από τά τείχια — διελύθη ήτιγα.

Μιά παρέα από Πλακιώτες παρέθεσε τό βράδυ μεγαλοπρεπές γεύμα στο νικητή Σάμιο με βιολιά και λαούτα. Τό γέλυτο ήταν γενικό. Πός εμπαιγμόν δε του λιονταση γάλλου παλαιστου ό ‘Αθηναϊκός λαός έκαε και τό παρακάτω τραγούδακι πού τραγουδιόταν τότε παντού, από μικρούς και μεγάλους :

*Σαν δέν ήξερες, Φραντζέζε να παλαίμησις
τι κολλούσες τά χαρτιά
στα σοκάκια τά πλακεία ;
Σαν δέν ήξερες ναβρόσσης μακαρόνια
τί έβενες πολύ τρυά ;
Την κακή σου τήν ψυχρή !..*

Οί Γάλλοι δυσαρεστήθηκαν πολύ από τό επεισόδιο αυτό. ‘Ο περιηγητής Τουβενέ, ενδοσκόμιενος τότε στας ‘Αθήνας, έγραφε τά έξής: «‘Η Αλόκρηες πλησιάζουν να τελειώσουν, οι άνθρωποι έχορσπαν σαν πολιτισμένοι, έφαγαν όμως σαν άγριοι. Κατά βάθος κυριαρχεί ή άγριότης...» Και μετά τήν περιγραφή του επεισοδίου συνεχίζει: «Τά άρχαία των άπογόνωντου ‘Ηρακλέους πάθη έξήφθησαν. Χειροκροτήματα, κραυγές, μουγκρητά θηριών. ‘Ο ήττημένος κατεχλευσθή, κατεπατήθη μόλις έσώθη από της δημοσίας δυνάμεως. ‘Απεναντίας ό νικητής έστεφανώθη με άνθη, όπως επί των ένδοξων άρχαίων χρόνων, άνεβάστηκε έπάνω σε ύλογο και τόν ένύφισαν θριαμβευτικώς στην άγορά και στην πόλι. Τώρα δε ό τελευταίος φουσανελλοφόρος των τριόδων, όταν ιδή κανένα Γάλλο στο δρόμο, τρέχει πίσω του τραγουδώντας ένα έπικαιρο ύβριστικό τραγούδι...»

